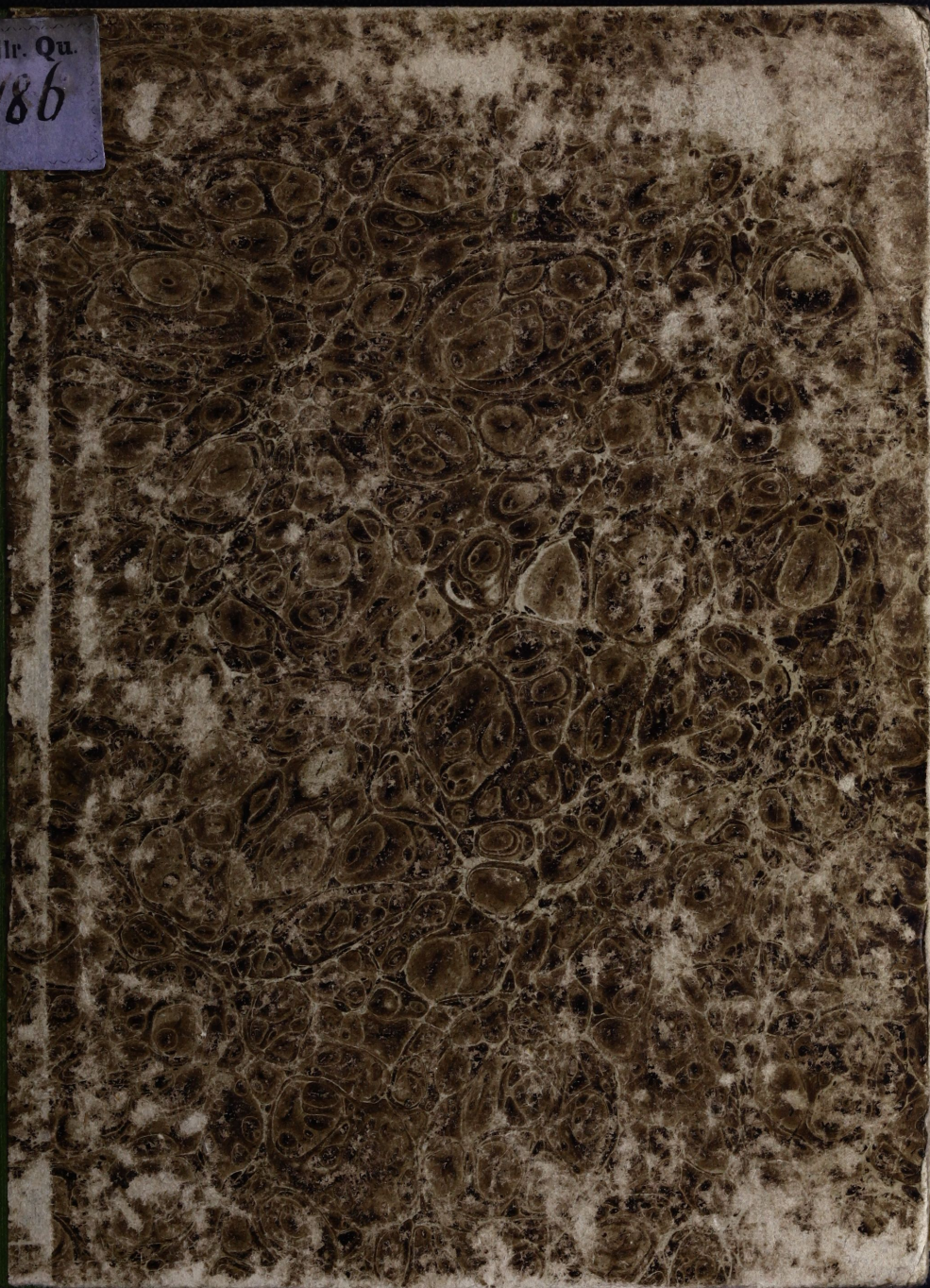

R.Mr. Qu.

186

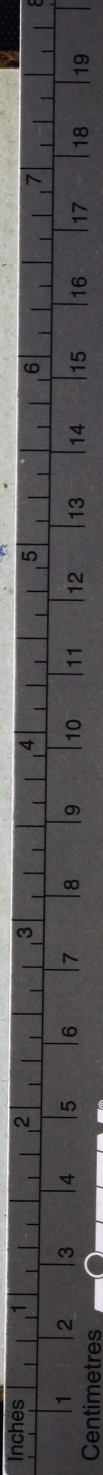

R.Mir. Qu.

186.

1635. ev.

Szabo. G. H. B.

Inches

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

- Blue
- Cyan
- Green
- Yellow
- Red
- Magenta
- White
- 3/Color
- Black

64

AZ SZENTIANOS EVANGE

lista es Apollol HISTORIAIA
MIKÉPPEN EPHÉSVS VÁROSÁ-
BAN LÉVS DIANA TEMPLOMABOL
üzött ki egy ördögöt; Es az után Domitianus
Romai Imperatortol Pathmos szigetiben
fámkivettetvén Cynoplot az ördöngö-
sök Fejedelmét az Tengerben vész-
tette, és az ördöngösöket Path-
mos szigetiből el üzvén, Pho-
ra városában az Evangelio-
mot nagy haszonnal
hirdette.

Authore Stephano T. Colosino. p. t. Ma
Vestri dei in ...

ADAM B
VROB

MINISTRO
ALFONSO

646

AZ SZENT IANOS EVANGE

lista es Apoltol HISTORIAIA
MIKÉPPEN EPHÉSVS VÁROSÁ-
BAN LÉV: DIANA TEMPLOMABOL
űzött ki egy őrdögöt; Es az után Domitianus
Rimai Imperatortol Pathmos szigertiben
fámkivetteten Cynoplot az őrdögö-
sők Fejedelmét az Tengerben vesz-
tette, és az őrdögösöket Path-
mos szigetiből elűzven, Pho-
ra városában az Evangelio-
mot nagy haszonnal
hirdette.

Authore Stephano T. Colosino. p. t. Ma
Wark. 1811. in 4. 20. bl. in Cu

ADAM B
1798

ASTORIA
1811

AZ KOLOS VÁROSA-
 NAK FŐ BIRÁIÁNAK GOSZTONI
 PÉTER Deák Vramnak, LŐRINTZ Deák, Fo-
 dor GERGELY Vraméknak, és az egész Ta-
 nátsnak, úgy mint hazájának és magának
 kegyes Patronusinak, *etc.* Az Vr Istentől
 Izerentses bodogesztendőket az sok
 bú és Izorongato nyomoruságok
 után vigalságot és örvende-
 tes állapotot kíván.

Kolosi Török István

G. TELEKIEK
 ALAPÍTVÁNYA

M. ACADEMIA
 KÖNYVTÁRA

OH A SEMMIHATALMA AZ
 őrdögnek, (nek,
 Nem árthat bizony az Isten-felők-
 Es kik az Iesusnak nevében hisznek,
 Senkitől felelnek nincsen ezeknek.
 Tsdalatos az Vr Christufnak
 neve,

Kit őrdögök halván álnak reszketve,
 Kik nem hiszik vadnak el tévelyedve,
 Itéletkor lesznek meg szégyenülve.

Ennek ő nevében az Apostolok,
 őrdögöket űztek az szent iámborok,
 Ez által lőtt koroknak gyógyulások,
 Halottaknak pedig fel támadások.

Péter ez szent névben Dorkást fel költé,

Beteg Aeneást is ám fel emelé,
 Pál Apostol az iffiat fel serkenté,
 Python lelkét egy leánybol ki őzé.

Aktor: 9;

Hasonloképpen szent Iános is iára,
 Kiről maydan beszéll ez Historia,
 Azért mindent kérek hogy meg halgassa,
 Szívében bé vegye és meg tanollya.

Aktor: 14;

Az szent iámbor igaz Evangelista,
 Ephesum városban hogy iutott vala,
 Melyben Dianának Temploma vala,
 Drága kárpitokkal ki ékes vala.

Nagy alázatosan szállást kerese,
 Hol lőn nékie is telepedése,
 Isten dolgaira gondviseleése,
 Holot nagy fok népet Vrhoz térítte.

Vatiora szállásán midőn készültne,
 Asztalhoz eggyenként ki ki le üle,
 Iános az Istennek háládást kezdé,
 Kin az egész ház nép csak el rémüle.

Szep ékes Isteni beszélgetést
 Szívében Istenhez esdedezé

Mindeneknek szol olly nagy szeretettel,
Istenhez hogy térienek sietséggel.

Kevés idő mulván egy ember monda,
Látom én hogy vagy te Isten szolgálója,
Tölle bocsáttatott szent Prophétája,
Bánós embereknek térítő Papia.

Olly nagy iot mi velünk cselekedhetnél,
Hogy ha beszédünknek mostan engednél,
Kedves is mi nálunk bizonnyal lennél,
Egy ördögöt Templombol ha ki űznél.

Lészen ennek már ugyan sok ideje,
Két száz és negyvenkilentz esziendeje,
Hogy ez nagy szent Házban vagyön reytezve,
Ki miat sok ember kétségben esve.

Ostromollya az szegény eggyigyűveket,
Az erőtlén és gyenge embereket,
Sokaknak el veszi nagy ereiket,
Némellyeknek rettegetti szívöket.

Sokakat közzülünk immár meg is ölt,
Ez széles föld színéről is el törölt,
Miatta sokakra nagy nyavalya költ,
Némelynek méreggel teli pohárt tölt.

Immár úgy elatrult és oly czintalan,
y sokat torkon fog az álhatatlan,
ova nem kell is megyen hivatlan,
Tenyek körül is igen faytalan.

átván azért ez nagy ékirelenségert,
ánk mutafs hozzánk olly emberiségert,
öl is mutafd meg az te tiszteder,
nesumban hadgyad így te híreder.

ézd ki ez gonosz Sathánt Ephesumbol,

Diána Istennek nagy Templomából,
Ne lakiék ott tovább akararodbol,
Mennyen akar hova mi várósunkbol.

Drága szép beszéd del Szent Iános monda,

H

Isten akarja,

Mind

Mind egy akaratból bár mennyünk or
Láffuk azt az gonosz lelket mitfoda
lelen fokban azt akarom legyetek,
Ez dologról bizonytságot tegyetek,
Mert tudom hogy fokban nékem nem hisztek.
Az Vr Iesus nevét kik nem értitek.

Mikor azért vatforáltanak volna,
Adák ő magokat el nyugovásra,
Minnyáian gondyok lőn csak az álmra.
Iánosnak peniglen az vigyázásra.

Artalmas dolgok az városban lőne
Riadások kiáltások esenek,
Hát az ördög egy nyavalyás embernek,
Gyötri lelkét, vérét onya testének.

Gyertyákat és lámpásokat gyuytának
Az városban ide s tova futának,
De sohul senkit is nem találának,
Noha fokban, fokat kiáltozának.

Iános magát foglalta könyörgésben
Senkinek nem szol. vagy on csendességben
Efedézik Istennek ő szívében,
Hogy ötet segillye minden ügyében.

Szepen mikor az haynal tetzik vala
Mindnyáian ágyokból serkennek vala,
Szent Iános már fel is öltözött vala,
Templom felé menni csak akar vala.

Töbi is az közben menének elé,
Igyekeznek menni az Templom felé,
Ki ki kérdi egymástol hogy ha felé,
Az szörnyű lött dolgot szenvedheté.

Ezt halván Szent Iános nékiék me
Semmit ne fellyetek iertek el oda,
Meg mutatom hogy Christus Apostol
Vagyok nekik

Roppant
Nagy felve az Te

váriák, ki menetelli,
os által végezeti.

utzák, ol mind arra futnak,
Temploma felé tartnak,
got mindnyáian látni kívánnak,
t. Iános által meg találának.
z Templomhoz mikor futtanak volna,
nni közzülők egy sem mér vala,
z ayokat nitrattya vala,

k igen bé zár lattak vala.
olomban a közben lön szörnyű zörgés,
l kőzöt retzék iszonyu rengés,
ropogás, romlás és zengés,
rek közt is lön nagy rettegés.
tenetes dolog Templomban esék,
ayton mihelt Iános bé lépék,
előtte igen nagy esék,
rez szörnyű dolog meg szűnék.

os az Templomban ekképpen szola:
eket kérek hogy meg halgassa,
agy s csudálatos az Isten dolga,
én általam cselekeszik ma,

rt az Templomban nagy halgatás lön,
os szivében szép könyörgést rön,
az Istenről segittéget vön,
atalma az ördögön lön.

mondá Szent Iános ott az ördögnek,
én aytaian az Segestyének,
n lakik vala ez gonosz Lélek,
az nép közt sok károk lőnek:

záréthi IESVS CHRISTVS nevére,
éged az nagy Isten székire,
váb ez Templom lakásod helye

nev elb
yre.
monda;

oia,

Sze

Szegény Sáhánoknak pokol hohéra?
Elmegyek ezennel akarotodra.

Iszonyu zörgéssel és csattogással,
Templomból ki méne nagy ropogással,
Ez dologról ki ki beszél egymással,
Mondván: Bizony Isten vagyon lanossal.

Ez csuda tételért sokan hívének,
Az VR IESVS nevében reménlenek,
Az Templomból mindnyáian ki lövének,
Vigasságban nagyban feienként lönek.

Csendesz immár rettegéstől az város,
Mert az ördögöt elűzte Szent lanos,
Ki miáit közzű ők sok vala káros,
Nem retteg attól az Lelki vásáros.

SECUNDA PARS.

I ANOS mikor Ephesumban mulatna,
Ilgassagra sokakat tanítana,
Idvesség utára sok embert hozna,
Christustól híszeggel praedikállana.

Azonközben az Romai Császártól,
Parantsóltaték Domitianustól,
Hogy Szent lanos Ephesum városától,
El távoznék annak nagy Templomától.

Azért ez Szent ember számkivetésre,
Prochorustársával Pathmos szigetre,
Küldetteték az nagy idegen földre,
Magusoknak az ő-lako helyére.

Holtón rettenetes és nagy csudákat,
Iesus neve által szörnyű dolgokat,
Meg rémitté az áldozo Papokat,
Az Apollo Templomában lakokat.

Az Apollo Papija el hiedvén,
És idővendő pusztulástól rettegven,
Cynopshoz menének mind egyet értvén,
Nyavalyáiokat néki meg beszélvén.

Cynops Magusok Feiedelmè vala,
Ki egy puzta-szigetben lakik vala,
Phora város kihez csak közel vala,
Az kiben sok ördögös ember vala.

Ennek mondom az Papok panaszlának,
Czikorgatván fogokat így szollának:
Vram Cynops kérünk hogy szolgáljnak,
Halgadj meg panaszszát Prophétáidnak.

Miközzénk nem régen egy hitető iótt,
Ki az mi népünkben igen nagy kárt iótt,
Magunkban is oly nagy felelmet öntött,
Hogy nem mérünk maradni az nép közzött.

Ezt hogy hallá Cynops igen ijede,
Szívében csak dúl fúl fel is geriede,
Es hogy őket ez kéntol meg menthesse,
Io választ ő nekik akkor igére.

Mindgyárt népem közzül gonosz lelkeket,
Küldök az emberben sok ördögöket,
Kik öret meg öllyék, és rut mergeket,
Ki öntsek lanosra nagy ereieket.

Azért mikor egyyet elküldött volna,
Gonosz lelki közzül Phora városba,
Rút halált à kire bizott is vala,
Hogy lanost meg foytván leikét el lopia.

Ez mikor Myronak házához iuta,
Az melyben Szent Ianos szálláson vala,
Az ayton bé menni szegény találá,
Az hol gyalázatos válaszszal iára.

Mert Szent Ianos annak okát meg tudá,
Az miért küldetett volna el látá,
Minek előtte az ördög mondaná,
Azért néki szovát így kezdvén szólá :

Parantsolom az VRIESVS nevében,
Ki Vrrátétetet már mindeneken,
Hogy te gonosz lélek én kedvem ellen,
Helyből ki ne mozdully légy vesztegsegen.

Hanem

9
Hanem menten kívánom hogy meg mondgyad
És száddal is mostan nékem meg vallyad,
Mi kedvéért, lótt néked ide urad,
Es miért én színem látni kívántad.

Ez szavára mindgyárt ez szent embernek,
Mint egy lántzal tetzék meg kötöztetnek,
Ez a gonosz lélek és erőtlennek,
El véreték haszna nagy ereiének.

Víszont kezdé lanos kényszeríteni,
Miért akartál ez házban bé ióni?
Es bennünket ilyen meg kélerteni,
Az nagy Vr Istentől el szakasztani?

Meg felele erre az gonosz lélek,
Látom hogy elöttek meg mostan élek,
Kemény szovaidtól bizony mayd felek,
Halgasd meg beszédem énnékem kérlek.

Mivel az Apollo Papi serege,
Az Cynops Királyhoz íöve könyvezve,
Sok gonoszt felöillek néki ielente,
Kit vittél volna ez városban végbe.

Kérék Cynops Királyt nagy zokogással,
Iöne ez városban nagy hatalmával,
Téged foytana meg báioffagával,
Az ő Feiedelmi méltosagával.

Ezeknek siralmas könyörgésekre,
Meg felele Cynops ő kérésekre,
Volna nyilván annak már sok ideie,
Hogy laknék abban az pusztá szigetbe.

De soha akar mely nagy dologért is,
Nem iött szintén ha kényszeritetet is,
Ez városban hogy ha talált volna is,
Nagy hasznot, és vallot volna nagy kárt is.

Azért nem kellene most is ő néki,
Egy rosz ember kedvéért ide ióni,
Annak az ő lelkét néki el vinni,
De iob volna az Szigetben lakozni.

Mert nékem ki te hozzád el íőtettem,
 Meghagyá hogy az te lelked el vigyem,
 Es az én sőtét íszakomban tegyem,
 Hogy az felől ő íréletet tegyen.
 Ez ellen Szent Iános ísmét felele;
 Voltálé másfzszor is el küldve tőlle,
 Valahová ily dologért eresztve,
 Hogy valaki lelkét néki vinnéd te.
 Felele az gonosz lélek ezekre;
 Bizony én küldettem már fok helyekre,
 Sokat is meg őltém háloban eytve,
 De senkinek nem volt kézemben lelke.
 Nem hogy én azt nékie vittem volna,
 Es a fándékul bé mutattam volna,
 Mert az híszem Istentől volt meg tiltva,
 Kemény Sementia alat ki mondva.
 Hogy testekkel szabad legyünk fokaknak,
 De lelkekhez ne nyuljunk mi azoknak,
 Mert Isten oltalmában azok vadnak,
 Teremtéskor magától származtanak.
 Iános szola ísmét ott az őrdögnek;
 Mi oka Cynopsnak hogy tá engedtek,
 Es tartyátok őtett Feiedelemnek,
 Mint egy előttetek táro Vezérnek.
 Az gonosz lélek erre menten monda;
 Mert ő benne lakik minden hatalma,
 Az Sátánnak híres nagy meltofaga,
 Kíért nála ez világ Királyfaga.
 Feiedelmivel szép őszve esküvést,
 Tészen igen hasznos őszve serkezést,
 Es hasonloképpen ő velle mentést,
 Teszünk mijs igen szép gyülekezést.
 Enged ő mi nekünk és mi ő néki,
 Es ha miben tudunk menten szolgálni,
 Készek vagyunk néki szovát fogadni,
 Minden hagyományát meg cselekedni.

Vízont az Szent Ianos szováit indítá,
Ez ez szokot ott az ördögnek mondá :
Továb hogy velle szollyon nem akará,
Hanem ilyen beszéddel meg riáztá :
Meg halgassad mostan te gonosz lélek,
Mert belöllem szol néked az Szent Lélek,
Kivel Christusról bizonyfagot tészek,
Pogán népnek idvefseget hirdetek.
Ianos az Vr Christusnak Apostola,
Mostan néked erőssen parantsóllyá,
Gyilkossagra ez után ne meny soha,
Hanem maradjy ezen egy állapotba.
Es mostani helyedből ki ne mozdully,
Hanem menten ez orában meg ámully,
Mint imez kő te mindgyáráft meg némully,
Gonosz postafagodért is meg pirully.
Mivel ez Cynopshoz vízszia nem tére,
Es néki követseget nem vihete,
Igen hamar más követet is küldé,
Kinek hasonlo lón ki menetele.
Az Fejedelmek közzül vízszont kettőt,
Bocsáttá, az kikben önte nagy erőtt,
Kinek maradt edgyik az ayto előtt,
Hogy láthatna és tudhatna ióvendőt.
Az másik az házban bé megyen vala,
Mérésségét azzal mutattya vala,
Ianos azt is meg némította vala,
Többivel edgyütt meg kötötte vala.
Ki penig áll vala az ayton kívül,
El méne hamar faggal és sebesül,
Hogy Cynopshnak meg mondgya hirtelenül,
Mint iártak volna ok is véletlenül.
Mely dolgön az Cynops nagy dühösséggel,
Fel geriede iszonyu tűzességgel,
Ördögöknek rút sötét seregével,
Méne Phora városban sietésséggel.

Kit látván az egész Város örüle,

Oltárt is ő néki menten szentele,

Isteni tisztelettel is illete,

Szép Hymnuskokkal is igen dicsére.

Mikor azért Cynops megtudta volna,

Ianos hogy közönfeggel tanitana,

Meg indula benne szörnű haragja,

Nagy bosszuszaggal is bé telék gyomra.

Az kösségnek szola nagy bufultában,

Tű férfiak kik vadtok nagy vakfagban,

Esiártok igen rut tévelygő utban,

Legyetek egy kevesse halgatásban.

Tanollyátok az igassagnak utát,

Ianosnak is hogy ha tiriámborfagár,

Láttjátok, és igaz beszédét, szovár,

Cynopsnak is az ő hatalmas voltát.

Mind titóket s mind engemet meg térít,

Hogy ha láttjuk az ő csuda-tételit,

Az szo által mellyet majd Cynops említ,

Mindeneket az igassagra tanít.

En is hiszek minden ő beszédének,

En elöttem lött cselekedetinek,

Végre hogy ha vést az mitt én viszek,

En is néki nagy tiszteletet tészek.

Egy iffiatskát è közben meg ragada,

Kérdé hogy ha meg élne az Attya:

Az iffiatska menten felele s monda:

Hogy az régen immáron megholt volna.

Ismét szola Cynops az iffiatskának,

Miénemű halála lött az Atyádnak:

Monda az iffiatska hogy az haionak,

Mestere vala igazgatásának.

Es egyszer az haboknak erejétől,

Kik árattak vala az nagy szelektől,

El merülvén az szörnű szelveszektől,

Leleke így mult volt ki gyarlo testéből.

Akkor

Akkor Cynops Ianos felé fordula,

Es ő néki imilllyen szokot szola:

Most kívánom hogy minden ember lássa,
Igazé az, az mit az te szád monda?

Es ha igaz az mit te praedikállasz,
Holrakat is bizony te fel támaszthatasz,
Szemünk eleiben sok csodát adhatz,
Közöttünk is ilyen formán maradhatasz.

Ezdolog hogy inkább bizonyittassék,
Te álltallad most elő hozattassék,
Ez gyermeknek Attya fel támasztassék,
Tenger mélyiségéből ki kerestessék.

Elevenen az mit szemünk láttára,
Allasd elő sokaknak csodáitára,
Add meg ez ifiúnak maradására,
Néki idővendőbéli nagy hasznára.

Fohászodván Ianos szolnia kezdé,
Cynopsnak szavára ilyen felele:
Engemet az Christus ez szélyes földre,
Nem küldött halottak fel köllésére.

Hanem hogy az szegény révelyetteket,
Es az igaz hittől megszű menteket,
Meg térítsem az igen bűnösöket,
Az bálványozásra haylott népeket.

Azoknak Menyországgra utatt nyíllak,
Iámborságra szép példákat mutassak,
Minden gyenge hűűteket oktassak,
Erőslen kiáltlak és praedikálljak.

Akkor Cynops az Városbélieknek,
Phorában lakozo fő embereknek,
Szola hogy mindnyáian néki hínnének,
Kedves békeességben ugy lehetnének.

Hogy ez ember álnok s hitetű legyen,
Ki itt közöttetek lakik már régen,
Eszetekben veszitek maydan szépen,
Hogy meg csal titűket őrdűgi-képpen,

Ördögi rút mestersegekkel rakva,
Sokféle tudománnyal fel ruházva,
Kivel az szegény kösséget áltartya,
De hideggel mivel fázik nem tudgya.

Nofza hamar ő reá rohannatok,
Parantsolatomra menten fogjátok,
Vastag erőls hárs kötelet hozzatok,
Meg kötözvén őtt el ne bocsálsatok.

Mígh ez gyermek Attyát én feltámasztom,
Az Tengerből valamig elő hozom,
Es ő néki előtte meg állatom,
Sokaknak szemek eleiben hozom.

Az Szent-Ianost azokáért meg fogák,
Kötelezék és erőssen lántzolák,
Fetreng szegény az földön azt íol láttják,
Mindenek, de egy-csepnýére sem szánnyák.

Cynops pengig kezeit ki terieszté,
Csattogással azokat őszve veré,
Es az Tenger partya felé emelé,
Mellyen nagy zurzavart csak hamar szerzes

Es így az emberek elől el tűnék,
Azoknak szemek elől el reytézék,
Mindenek ott nagy erőssen dicshírek,
Fel kiáltván ilyen szokkal illeték:

Nagy vagy Cynops nagy vagy, hatalmas híres,
Sok csuda tételre vagy elégseges,
Isteni hatháto erővel tellyes,
Emberek előt is vagy te kintetes.

Egy kicsinded údó mulása után,
Cynops fel iöve az Tengerből hozván,
Az gyermeknek Attyát az egyik vállán,
Kit fiához vün ő hamar az lábán.

Az gyermeknek előtte meg állatá,
Hamartaggal beszédét így inditá:
Ez é az te Attyád fiarskám monda,
Az egélsz kösséget meg halgaditá.

Az gyer.

Az gyermek mindgyárást néki felele,

Monda: hogy az édes Attya nékie,
Kit az habok borítottak az vízbe,
Az Tengernek mélyseges fenekébe.

Ez nagy csodát az kösség hogy meg látá,
Annál inkább az Cynopsot imádá,
Oltárát az Tenger parton fel raká,
Mellyen áldozattját is meggyuytatá.

Hogy meg öllýék az Szent lanost végezék,
És az nagy mélyseges Tengerbe vessék,
Avagy hogy egy rakás fára fel tegyék,
Osztan szörnyű tűzzel szegényt égeisék.

De nem hagyá Cynops meg ölettení,
Hanem kezdé az Népnék így szollant:
Mikor nagyobb csodát kezdetek látni,
Vgy kezdgyétek ötet osztan kínozni.

Hiván más egy embert is ő hozzája,
Attól is nagy erőssen tudakozza,
Hogy ha volna kí élne olyan fia?
Kit gyermekfégeből fel nevelt volna?

Az felele ez szóvára Cynopsnak:
Minap láttam Vramholtát fiamnak,
Az kit tartok vala maradékomnak,
Minden jóvaim felet való iomnak.

Kit álnokul, s igen nagy csalárdfaggal,
Egy barátja meg öle mordályfaggal,
Es meg foyta nagy áthatatlansfaggal,
Kíért vagyok mostan szomorufaggal.

Kinek Cynops szola ilyen beszéddel;
Az te fiad ielen léssen ezennel,
Elő hozom én hatalmas erőmmel,
Kezeidben adom te egésséggel.

Azért Cynops nagy fel szoval kiálta,
Az embernek fiát, és nevén hívá,
Az gyilkossal edgyűt elő szolittá,
É Attyának előtte meg állatá.

Kérdé

**Kérdé Cynops az embert ha az volna,
 Az ő fia ki meg öletett vala?
 Es ezé az, ki meg foytotta volna?
 Es őtt nagy bánatban eytette volna?
 Felel vala az ember az Magusnak,
 örülvén ő feltámasztott fiának,
 Bizony Vram ábrázattya fiamnak,
 Ielen vagyon és az ő gyilkossának.**

**Ezek után Cynops Ianosra néze,
 Monda csodálkozva nészsze ezekre?
 Az mellyeket mostan én vittem végre,
 Az kösségnek ilyen nagy örömére.**

**Kinek Ianos; én ezeket nem nézem,
 Almélkodva sem pedig nem szemlélem,
 Nékem nincs azokban gyönyörűségem,
 De Isten hatalmában reménységem.**

**Ismét szola Cynops az Szent embernek;
 Én ezeknél nagyobb csodákat tészek,
 Es akkor engem álmélkodva néznek,
 Te szemeid, s csodálkoznak mindenek.**

**Felele Szent Ianos Cynops Magusnak;
 Bizony az te csodáid el romolnak,
 Es csak hamar údön el oltatnak,
 Mert erőds fundamentomon nem állanak.**

**Hogy ez szovát Ianosnak az Nép hallá,
 Reá magát menten meg haragítá,
 Az Szent embert annyira meg szorítottá,
 Hogy már tellyességgel halálát várná.**

**Sőt közzülők ugyan sokan azt vélik,
 Hogy az kemény szorítástól el esék,
 Hogy öröbbé immár meg nem vigaszának,
 Hanem az halálnak torkában esnék.**

**Cynops is hogy meg holt volna alittá,
 Az kösségnek erőssen parantsolá,
 Hogy ne temessék őreit az föld alá,
 Mert azt ő semmiképpen nem akarná.**

17

De az éghi madarak ötett meg egyék,
Ide s tova széllyel megszűz el vigyék,
Azoknak hafokban meg emésztessék,
Igy például az Nép között hagyassék.
És lássuk meg, hogy ha az Christus el is,
Hogy ötett fel támaszta s legyen elő,
Kiben dicsekedgyék nagy erősen ő,
Az míg Phora városban vala fenlő.
Mínyáian el hívék azt bizonyoson,
Hogy az halál esett volna lanoson,
Es lelke nem volna már ez világon,
Haralma sem volna Phora városon.
Tenger partrol azért mind el menének,
Cynopsnak dicséretet éneklének,
Nagy tisztességet is néki tévének,
Az Városban mínyáian örülének.

TERTIA PARS.

MIKOR azért ezek így löttek volna,
Es az Nép is le csendefedett volna,
Cynops is Papiáival el ment volna,
Az ő lako helyének haylékába.
Szent Ianos vala meg elevensegeben,
Nem fel semmit bizik igen Istenben,
Könyörög fohászkodik ő szívében,
Nincs Isten io volta nálla kétfegben.
Láncz, hárs körül testéről izakadoza,
El fogyot ereie helyében álla,
Vastagodék meg erőtlennült tagia,
Fel kelvén ott az földről lábra kapa.
Lythobolus nevé hely az Városban vala,
Külön magának egy szurdékban oda,
Szegény szent Ianos el ballaga,
Bátorítván magát, ott praedikála.

Ismét sokan beszédére térének,
 És ő prädikállásának hívének,
 Christus névben meg keresztkedének,
 És ő néki nagy tiszteletet tőnek.

Cynops mikoron ez dolgot meg érté,
 Ismét hamar ő Seregét készitté,
 Sok ördögöt menten melléie vévé,
 Nagy haraggal Phora felé ereszté.

Mert ő néki ezeknek szolgálattya,
 Hasznos vala az Nicromántiába,
 Azért voltak az ő társaságába,
 Hogy legyenek készen akarattára.

Valának ezek-is Cynops ördöggel,
 Kiket fel támaszta mesterfegyével,
 Mennek ők-is nagy szépen az sereggel,
 Az hatalmas Cynops Fejedelemmel.

Az kik noha rut ördögök valának,
 Embereknék meg-is alittatának,
 Hamar időn de ők meg változának,
 Szent Ianoftól rutul csufoltatának.

Mikor azért Phorában iuttak vala,
 Szent Ianoft az Magus keresi vala,
 Lythobolus felé hogy mégyen vala,
 Ördögivel szegényre rá találá.

Ez szót mondgya Cynops az Szent Ianosnak:
 Im nem hagyám hogy téged meg foytsanak,
 Nagyob voltát hogy láthasd hatalmámnak,
 És hathatóságát méltóságomnak.

És hogy téged én nagyob gyalázzattal,
 Illefelek s-ortzádat szidalommal,
 Bé tölthessem rutiszonyú átkokkal,
 Végre meg öllýelék szörnyű halállal.

Azokáért kérlek mostan hogy iőy ki,
 Az Tengernek partyára csoda nézni,
 Es kezddgyed én hatalmomat vizgálni,
 Oszian annál inkább kezddgy csodálkozni.

19
Ianos azért hamar ő halgatoit,
Az Christus Hűtíre térült népeit,
Mellé vévé az Városnak eleit,
Ki méne hogy lássa Cynops csudáit.

Amaz három fel tárazott őrdögnek,
Kik emberi személyt magokra vőnek,
Meg hagyá hogy sohva se mennének,
De ő véllé edgyút vesztég lennének.

Látá Cynops hogy Szent Ianos el iuta,
Mindgyárást az Tenger felé fordula,
Őszve veré kezeit nagy csattogva,
Az Tengeren nagy zurzavart csinála.

És magát mint az előt az Tengerben,
Bé ereszté annak nagy mélységében,
Mindenek elől lőn el enyifzésben,
Kik valának ilyen beszélgetésben:

Nagy vagy Cynops és senki nincs kívüléd,
Minden rettenget láttyuk immár te tölled,
Ne kössön bátor ki senki te veled,
Mert igen nagy az te hatalmad ő hired.

Ezenközben Szent Ianos imádkozik,
Szívében az Istennek esedezik,
Hogy többé az az Magus ne láttassék,
Elevenek közzé se számláltassék.

Ez Szent embert Isten könyörgésében,
Meg halgatá ő esedezésében,
És hirtelen nagy szél-vész az Tengeren,
Hallaték mindenektől sebességben.

Szél-veszek és habok mennek az helyre,
Hol az Magus ereszkedék az vízbe,
Lőnek mind feienként nagy rettenésbe,
Származzék nagy tévelygés-is szívőkben.

Soha Cynops ez után nem láttaték,
De Istentől az Tengerben veszteték,
Az haboktól rutul el borították,
Őrdöginek többé meg nem ielenék.

Az őrdögök kik emberi formába,
 Cynops által fel támasztattak vala,
 Szent Ianoستól kényszerítternek vala,
 Az ki néki ilyen formán szolt vala:

Az meg feszült Iesus Christus nevébe,
 Kényszerítlek és az elő Istenre,
 Hogy többé ne lakiatok ez szigetbe,
 Hanem menten legyetek el menésbe.

Soha többször ez helyre ne iőjjetek,
 Gyűlést egymás között itt ne tegyetek,
 Mindenektől meg utáltak legyetek,
 Az Tengerben mint egy Cynops veszfzetek.

Azok mindgyárt szeme elől mindennek,
 Nagy hírtelenféggel elenyifzének,
 Soha többé ők meg sem felenének,
 Phora Város Szigetiben senkinek.

Sokan meg is Cynopsot igen váriák,
 És nagy telí torokkal ugy kiáltják,
 Csudáiát hogy meg láthassák kívánnyák,
 Dicséretit is nagy erőssén mondgyák.

Mikor azért három nap s három ejjel,
 Löttek volna igen vigyázó szemmel,
 Várván Királyokat csuda-tétellel,
 Közszülők meg hala nagy fok ehféggel.

Az Tengernek szel-veszének habia,
 Némellyeket igen némittyá vala,
 Ki miatt mind az földre esnek vala,
 Mint egy fel meg holtak hevernek vala.

Az kik között három iffiu meg hala,
 Kiket mi helt az Szent Ianos meg lára,
 Mindgyárt szegényeken könyörült vala,
 Mind az hármat fel támasztotta vala.

Ott keményen prædikállá az Nepnek,
 Mint viselnék gondgyát üdvességeknek,
 Es miként szolgálnának az Istennek,
 Mint hinnének Christus üdvezitőnek.

21

Hívén azért mind feienként Ianosnak,
Tenger parton szigetben kik valának,
El hagyák híretéset az Magusnak,
Kit az mély Tengerben veszni látának.

Oda hagyván azért ő Királyokat,
Szent Ianoszt követék mint egy Attyokat,
Isten országára intő Papiokat,
Kévánák meg látni ő városokat.

Bé menének Phorában nagy örömmel,
Szent Ianoszt illették nagy tisztelettel,
Feienként mind Isteni felelemmel,
Vadnak fel ruházva szép kegyességgel.

Az Szent Ianos ilyenképpen járt vala,
Pathmos Szigetiben hogy lakik vala,
Az hova is számki-vettetett vala,
Mennyei ielenést is látott vala.

Többet is szolhatnék ez szent Ianosról,
Christus nevében tört sok csodáitól,
Igen Istenes és támbor voltától,
De másnak hagyom bár szollyon azokról.

Mert én immár énekelni el unám,
Kezeimet irással meg fáraztám,
Tanosagra ez éneket ki adám,
Cynops ördög mesteriségét mutatám.

Hogy minden ember azt észében vegye,
Az ördögnek mely nagy incselkedése,
Isten Hivére fénekedése,
Minémű nagy ő tőkéletlensége.

Víszont minéműnek kell az embernek,
Lenni, ki hirdetője az Igének,
Es az igaz kegyes Christns Hivének,
Az ő szent tudományában élőnek.

Mert szükség hogy magát könyörgésekbe,
Foglallya mindenkör az ő szívébe,
Nálta Isten Igéje felelytségbe,
Csak egy nap se legyen el veszteglésbe.

Haláláról gyakorta gondoskodgyék,
 Menyországrol erőssen tudakozzék,
 Lambor s hű emberekkel társalkodgyék,
 Mértékletelenségben élete fenylyék.

Igy nyerheti az örök boldogságot,
 Az tündöklő és szép fényes országot,
 Meg láttya az Angyalitársaságot.
 Ha szenved lanossal Martyromságot.

Ezer hat-száz harmincz egy esztendőben,
 Ez éneket Hushagyo kedd hetiben,
 Eletének legh fénylőbb idejében,
 Irám huszon edgyedik esztendőmben.

Az mellyet Reüchlin lanos könyvéből,
 Kit ő irt az csudálatos igéről,
 Fordítottam Magyar nyelvre hogy ebből,
 Minden hű Keresztvény tanollyonizából,

V É G E.

23

AZ VILÁGI EMBEREKNEK BOL-
lonságán, és nyomoruságán való Siralom,

MARSILIUS PICINUS irásából.

Ad Notam: Ha kérdi Isten Katali te tőle, &c.

IR Heraclitus nyomoruságunkon,
Nevet Democritus bolondságunkon,
Világ hívsága forog ez két farkon,
Kétféle bolondságból, kétféle nyomoruságó.
Talám haragszol hogy bolondnak
mondlak,

Hald meg röviden imé meg tanítlak,
Bolondnak téged nem ok nélkülűl híllak,
Am bár ne volnál, de annak talállak.

Várod Istentől mindennapi iodat,
Gazdagodásért büsittod az Vrat,
De nem kérsz tőle okosságot ollyat,
Mely igazgarná hű Sáfárságodat.

Lelked néz arra hogy kívánságodat,
Szerentse szárnya emelje sorfodat ;
De hogy értelm rosz kívánságodat,
El vezérellye, meg oszod magadat.

Teljes erőddel igyekezzél abban,
Hogy minden szépség legyen te házadban,
De hogy lelked szép legyen haylékában,
Arra nincs gondod, fetreng sok rutfagban.

Igen keresed az Doctort testednek,
Ha héja leszen te egészségednek ;
Az ki iob részted volna, te lelkednek
Nem keresz Orvost sok betegségtednek.

Te veled hogy más békefféget tartson,
Abban fáradsz ; magad nem vagy azon,
Hogy te magadban békeffégg ujjullyon,
De hogy egyik rész másikkal csak vjjon.

Iol tudod az test Lelkednek baynoka,
Az érzékenyseg okossag rontoa,
Szemed látása fülednek hallása,
Gyakran ítélet szikráját el oltya.

Azt várod hogy más hű barátod legyen,
Edgy tőkélletett te hozzád viselleyen,
Gondold meg magad meg maradszé ebben,
Hogy te magadhoz hű lehefs mindenben.

Ezt látom inkább hogy az mit egy szoval,
Iovallasz dicsírsz meg máslod azonnal,
Az mitt ma rendelsz nagy kész akarattal,
Tekintem holnap s' tehát vagy más aggyal.

Tuddé ha áts vagy ház éppítésében,
Mint töröd fedet iol rendelésében,
Ha Musicas vagy Hur eggyezésében,
Miként fárasztod magad mindenikben.

Mi oka tehát arra hogy nincs gondod,
Lelked részeit tudgyad meg alkurnod,
Szüvednek egybe indulatit szabnod,
Io ítéletnek próbáára vonnod.

Ieles Mesterseg az Kép-faragásban,
Követ glóvé tenni formáiban,
De nagy bolondfag glór kő-bálványban,
Meg holté tenni emberi vakfagban.

Sokszor emlitted Bótséket nevekről,
Dicsíred igen őket nagy eszeokról,
De io intétek kit olvasz könyvekből,
Hamar ki szökik ostoba elmédből.

Ezt méred bátron magadrol vallani,
Hogy tudsz világon mindenről szollani,
Az t'get földet mind meg tudod mérni:
Mond meg mi lelked benned, ha io tudni.

Rút dolog ez hogy az Barák erőssen,
Az gy'koffagot tiltyák törvényekben;
Az ember dió szer számot peniglen,
Nem bánnyák ám bár veriék az Műhelyben.

Igen akarná ha egész Országban,
Ío Tanáts nőne minden városiban;
Nincs arra gondgya hogy ío tanulságban,
Nőjön iffiuság s legyen zabolában.

Alnok tanátsfal tellyes emberi szű,
Mely csalárd dolgod ! ioságod mely meddű ?
Ma te mindenkor vagy gonofz eletű,
Holnap ígéred Istennek hogy léfz hű.

Hirtelen mulo Vraság kedvéiéert,
Élet el vesztő hir-név kereséfert,
Nem szánod másnak tőrní híret nevét,
Fel-is bontani csendes békesféget.

Oh nem így gyűytik az szép dicséretet,
Nem lefz Aspisban soha lépes mézet,
Inkáb ha akarasz nyerni ebben tőbbet,
Ío tételiddel kösd hozzád az embert.

Más az te dolgod tellyes életedbe,
Hogy roszt nyelveddel mindent kevery bűnbe ?
Meg-is azt várod Christus ítéletbe,
Néked-is mondgya : Vitol áldott íersze.

Íót nem cselekszel, követesz gonoffagot,
Orzást perpatvart, rut faytalanfagot,
Azt híszed meg-is hogy Christus világot,
Ítélvén mondgya : Bírý te-is országot.

Néha szokásod kívül ha íot mivelfz,
Istennek abbol semmi részt nem engedíz ;
Sok bűneidéert ha csapást érdemlesz,
Nem adtál arra okot : ilyen szot vetfz,

Vagy ha szégyenled vétkedet tagadni,
Fatumot kezded mindgyárt okul vetni,
Egek, csillagok írását büntetni,
Azt mondod : Bűnre ők szoktak kíszteni.

Mond meg találszé széles földön ollyant,
Ki úgy becsűlne embert mint aranyat ;
Kőnyebben lelhetfz sok fekete Hattyat,
Hogy nem világon egy illyen madarat,

Drágának tartod kis örökfejedet,
Irtod, meg szántod mezei földedet;
De az mi ennél drágáb, te elmédet,
Gaztol nem irtod, nem szepitted őtet.

Erre sokáknak vagyon szorgos gondgya,
Hogy íol meg hízzék gyorsan futo lova,
Emberi nyelven szollyon pellikánnya;
De hogy gyermeke ío legyen károllya.

Fősvénled igen pénzedet költeni,
Mellyet üdövel meg tudnál találni;
Az üdöt pedig nem szánod veszteni,
Kit minden kintfel sem tudsz visszfa nyerni.

Lelked íir azon hogy nincs elég pénzed;
De hogy ístenről nincsen bőértelmed,
Szent törvényéről tellyes bőltességed,
Azon nem busulsz, nem fáy azért szived.

Ehez hasonlo számtalan sok vakfag,
Hívfagos szüben rakodott bolondfag,
Veszti el tollúnk az mi igaz íóság,
Az miben volna az örök bodogfag.

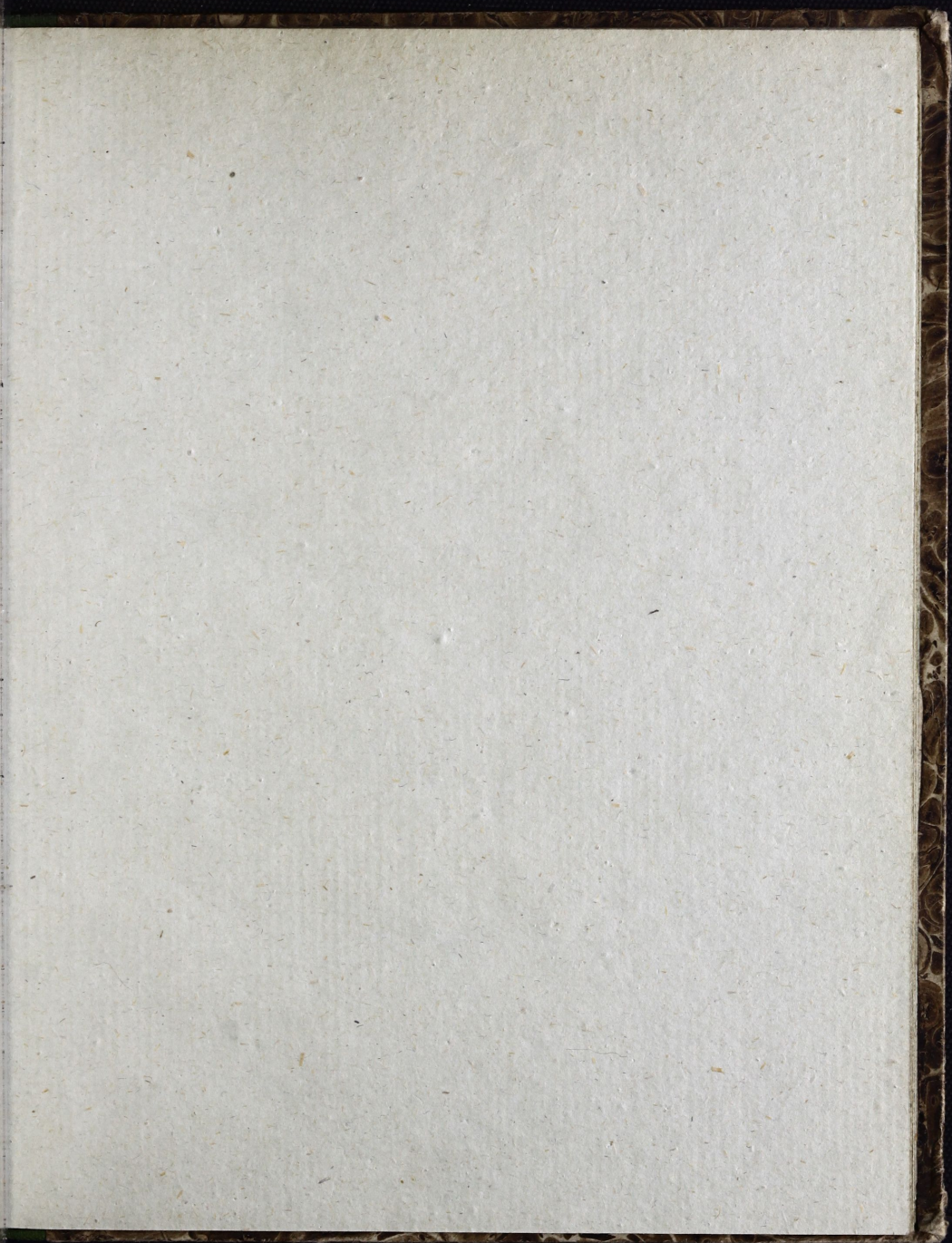
Tellyes életünk mert forog csak ebben,
Hogy az nagy dolgot keresűk kicsinben,
Az fenn valokat földí seppedékben,
Íot tudgyunk lelni rut ékteleenségben.

Változó fúto gondban csendeséget,
Egymással vívo dolgon békességet,
Szűkölködésben lennie bőséget,
Halálban végre reménlünk életet.

Raytunk könyörűlly Mennyeíj szent Atyánk,
Látod naponként többűl sok nyavalyánk.
Bolondfagunkat ne nézd tekints reánk,
Mutasd meg nekűnk hol vagyon szép hazánk.

V É G E.

Drágának tartod kis örökfejedet,
Írtod, meg szántod mezei földedet;
De az mi ennél drágáb, te elmédet,
Gasztol nem írtod, nem szepitted ötett.

Erre sokáknak vagyon szorgos gondgya,
Hogy íol meg hízzék gyorsan futo lova,
Emberi nyelven szollyon pellikánnya;
De hogy gyermeke ío legyen károllya.

Fősvénled ígen pénzedet költeni,
Mellyet údóvel meg tudnál találni;
Az údót peníg nem szánod veszteni,
Kít minden kintfel sem tudsz visszsa nyerni.

Lelked ír azon hogy nincs elég pénzed;
De hogy ístenről nincsen bőérte lmed,
Szent törvényéről tellyes bőltse ífeged,
Azon nem busulsz, nem fáy azért ízived.

Ehez hasonlo számtalan sok vakfag,
Hívfagos szúben rakodott bolondsfag,
Vesztí el tóllúnk az mí igaz íóság,
Az miben volna az örök bodogsfag.

Tellyes életúnk mert forog csak ebben,
Hogy az nagy dolgot keresúk kicsínben,
Az fenn valokat földí seppedékben,
Íot tudgyunk lelní rut éktelelenségben.

Változó fúro gondban csende íséget,
Egymá ífál vívo dolgon béke íséget,
Szúkölkódésben lennie bőséget,
Halálban végre reménlúnk élelet.

Raytunk könyörúilly Mennye íj szent Atyánk,
Látod náponként tóbbíul sok nyavalyánk,
Bolondsfagunkat ne nézd tekínts reánk,
Mutásd meg nekúnk hol vagyon szép hazánk.

V É G E.

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

Inches

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

